

- ג. לת"ק חייב ולר' יהודה פטור (רש"י ותוס'), דיליף מ'גזרה שוה'.
 ד. נסתפק בגמרא. (ומשמע שהמסקנא לפטור (וכ"כ הרא"ש). ואולם בסנהדרין מבואר (לפי הגרסא שלפנינו) שלרב ששת חייב. תוס').
 ה. אם הגיע לגיל שכשמוכרין לו את בושתו ומכלימים אותו בה – הוא מצטער מכך – חייבים לשלם לו דמי בושתו. ואם לאו – משמע בגמרא שנוקטים לפטור. ע' רא"ש).

קלד. למי מגיעים תשלומי הנזק והשבת במקרים דלהלן:

- א. החובל בבת קטנה של אחרים.
 ב. החובל בבן קטן של אחרים.
 ג. החובל בבנים או בנות גדולים של אחרים.
 ד. כשלת השאלות הנ"ל, כשהאב עצמו הוא החובל. (פז-פח).
- א. דמי חבלה – לרב ולריש לקיש: לבת. לר' יוחנן: לאב. ודמי שבת – אם אינה ניוזנית משל אביה – נותן לה עצמה עד כדי דמי מזונותיה, ואם נשארה העדפה – לאביה. ואם סמוכה על שלחנו – נותן לה, שהרי רואים שאותו אדם אינו מקפיד. (ולא מבואר להדיא לגבי דמי חבלה בסמוכה על שלחנו).
 ב-ג. הכל לבן, אלא שבגדולים יתן להם מיד, ובקטנים – יעשה סגולה.
 ד. בבנים, בין גדולים ובין קטנים, וכן בבנות גדולות – דמי חבלה חייב (ולקטנים – עושה סגולה), ודמי שבת – כשאינם סמוכים על שלחנו – חייב, ובסמוכים פטור. (וכמה ראשונים סוברים שגם בדמי חבלה יש חילוק בין סמוכים לשאינם סמוכים – ע' רמב"ם, רמב"ן, ריא"ז. אך התוס', הרא"ש, ר"פ כתבו לחלק בין חבלה לשבת).
 בבת קטנה – דמי חבלה – מח' אמוראים (כנ"ל סעיף א) אם חייב או פטור. דמי שבת – פטור. ואם אינה סמוכה על שלחנו – משלם לה עד כדי מזונותיה.
 כל האמור בבת קטנה לענין חבלות – דוקא באופן שנפחת מכספה, אך לא בשאר פצעים (וכן צער בושת וריפוי – לא נחלק בהם ר' יוחנן).

קלה. מהם המקורות שהאישים המנויים להלן, פסולין לעדות:

- א. אשה. ב. עבד. ג. קטן. ד. גזלן. (פח).
 א. 'ועמדו שני האנשים'.
 ב. מצד השוה מגזלן ואשה או קטן (עולא). או מ'לא יומתו אבות על בנים' – עפ"י אבות שין להם יחס בנים (מר ברי' דרבינא).
 ולר' יהודה יש ללמוד מ'שקר ענה בא ח'ו'.
 ג. 'ועמדו שני האנשים'. ועוד, הרי זו עדות שאי אתה יכול להזימה (רש"י).
 ד. 'אל תשת ירך...'. – אל תשת רשע דחמס, עד.

קלו. הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו, ומכרן הבן ואח"כ מת הבן בחיי האב – האם קנאם הלוקח? נמק. (פח):

- לר' יוחנן – לא קנה, לפי שקנין-פירות כקנין-הגוף הוא, ואין הנכסים ברשות הבן למכרם (עכ"פ כשלא הגיעו לידו לעולם).
 לריש לקיש – קנה, שק"פ לאו כקה"ג, או אפשר (כך הסביר רב יוסף אליבא דרב יהודה) שאפילו שק"פ כקה"ג, כיון דראוי ליורשו – יכול למכרו.

קלו. א. אשה שהזיקה לאחרים ויש לה נכסי מלוג – האם היא משלמת מהם?

ב. אשה שהזיקה לבעלה – מה דינה? (פט)

א. תמכרם בטובת הנאה ותתן לו (וקודם תקנת אושא, היתה יכולה למכרם בדמים מלאים ולשלם לו).